

ἴχνη τους εἰς μερικοὺς ἀπὸ τοὺς μύθους τῆς ζωῆς, ἀλλ' εἰς τὴν ἱστορίαν του δὲν ἀξίζει νὰ περιληφθῇ ἄλλο τίποτε παρὰ τὸ τελευταῖον γράμμα, ποῦ ἔγραψεν εἰς τὴν πρώτην ἐρωμένην του.

« Ἀγαπημένο μου κορμί — τῆς ἔγραψεν. Αἰσθάνομαι πῶς μία προσπάθεια συνενώσεως ἀνίκητη ἐγεννήθη μέσα εἰς τὴν ψυχὴν μου καὶ εἰς τὴν ψυχὴν σου — ἐχθρὰ τοῦ ἐγὼ προσπάθειά μας, ποῦ τὸ πνεῦμα τῆς διαιωνίσεως περουοῖζει ἀπὸ πάνω της καταστρεπτικὸν τῶν ἀτόμων καὶ συντηρητικὸν τῶν γενῶν. Καὶ καταλαβαίνω πῶς ἡ χαρὰ, ποῦ δοκιμάζομεν εἰς τὴν συνάντησίν μας, πνίγεται κατόπιν εἰς τὴν λύπην τῆς ἐξαντλήσεως καὶ ἡ φλόγα τῆς ἀπολαύσεως σαβανώνεται ταχὺ ἀπὸ τὴν τέφραν τοῦ χορτασμοῦ. Συχνὰ ὁ νοῦς σου θὰ ζητᾷ νὰ περουοῖσῃ πρὸς ἄλλην ἀπόλαυσιν, ὅμοια μὲ τὸν ἰδικόν μου νοῦν καὶ ὡσάν τὰ χελιδόνια, ποῦ μόλις προαισθάνονται τὸ τέλος τῆς καλοκαιρίας φεύγουν εἰς ἄλλους τόπους, θὰ φύγουν τὸ αἶσθημά μου καὶ τὸ αἶσθημά σου ἀπὸ τὴν φωλιά τῆς ἀγάπης, ποῦ μὲ τόσῃν προσπάθειαν καὶ μὲ τόσῃν ἀφροντισίαν τὴν ἐκτίσαμεν ».

Ἔτσι ἔδωκε τέλος εἰς τὴν πρώτην ἀγάπην του ὁ Δισκέψιος, ὅπως καὶ εἰς κάθε ἄλλην ὑστερώτερην ἀγάπην του. Κ' ἔτσι τελειώνει ὡς φαίνεται κάθε μῦθος τῆς ἀγάπης.

Ἐξακολουθῶντας δὲ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, ποῦ ἐνωρίτερα τὸν εἶχεν ἀρχίσῃ καὶ τώρα ζωηρότερα τὸν ἀγωνίζετο, ἔφθασεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ ξεκρίνῃ πῶς ἀπὸ τὸ σύνολον τῶν ἀνθρώπων περισσότεροι ὑπῆρχον ἀπὸ κάτω ἀπ' αὐτὸν παρὰ ἀπὸ πάνω του, ὥστε νὰ κρίνῃ πῶς ἦταν ἀπὸ τοὺς νικητὰς καὶ ὄχι ἀπὸ τοὺς νικημένους καὶ πῶς εἶχεν ἐξασφαλίσῃ τὴν διατήρησίν του εἰς τὴν ζωὴν. Ἀλλὰ ἡ λάμψις τῆς νίκης, ποῦ τὸν ἔκαμε περιβλεπτον μέσα εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν ἀνθρώπων, δὲν ἠμπόρεσε νὰ διατηρηθῇ πολὺ. Ἔως οὖν, κουρασμένος τελειωτικά, εἶδε μέσα εἰς τὰς ὑστερινὰς ἀναλαμπὰς τῆς λάμψεως νὰ σελαγίζῃ παραξένα ἢ σκιά τοῦ θανάτου. Καὶ κάθε του γενναιοῦτης ἐξέπεσεν ἀθελά του εἰς δειλίαν, ἢ ὁποία λέγεται ὅτι ὑπῆρξεν ἡ φαινομενικὴ αἰτία τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ποῦ παρουσιάζεται ὅμοιος μὲ κάθε ἄλλον θάνατον ἀπὸ τοὺς ἱστορημένους μέσα εἰς τοὺς μύθους τῆς ζωῆς.

I. ΖΕΡΒΟΣ, ΑΡΕΤΑΣ

Α Π Ο Φ Α Σ Ι Σ

- Φύγε μακριὰ ἀπὸ 'μέ, σκληρὴ Φρόνηση! Σκέψη, τράβα καὶ μὴ ξαναπατήσης πλιὰ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου.
- Ἀνθρῶπε, σκέψου· εἴμαστε φῶς μέσ' 'ς τῆς ζωῆς τὸ διάβα.
- Εἶσθε σκληρὸ καὶ ἀδιάκοπο μαρτύριο μέσ' 'ς τὸ νοῦ μου. Τὸν πόθο ἐσεῖς μοῦ πνίγετε, διώχνετε τὴ χαρὰ μου. Σκέψη καὶ φρόνηση, μακριὰ! . . . τὴ Φρόνη ἔχω κοντά μου!

[Ζάκυνθος, 1907]

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ